

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 07/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 816

“BỆNH DO ĐÁU MÀ HẾT? 95% LÀ DO LÒNG TIN”

Bệnh khổ nhờ lòng tin mà khỏi. Hòa Thượng nói: “**95% hết bệnh là do lòng tin**”, có nghĩa là chỉ có 5% là nhờ vào thuốc thang. Đối với thân bệnh, chúng ta phải có niềm tin đối với Thầy thuốc. Đối với tâm bệnh, chúng ta phải hoàn toàn tin vào Phật Bồ Tát, làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát thì mới trị được tâm bệnh của mình. Nhiều người tu học nhiều năm nhưng không thay đổi vì họ không thật làm. Họ học Phật, đến với Phật chỉ là tô điểm cho cuộc đời, giống như để có một sự bảo đảm nhưng ngày ngày họ không quán chiếu nội tâm của mình, không quán chiếu ba nghiệp thân khẩu ý của mình xem mình có làm đúng theo lời Phật dạy hay không.

Số lượng người quy y Phật rất đông. Thậm chí có người bận đến mức chỉ ghi tên trong buổi lễ quy y rồi nhờ người khác nhận giúp mình tờ điệp quy y. Quy y Phật như vậy có kết quả không? Nếu có thì rất mờ nhạt, rất hạn chế! Chúng ta quy y Phật thì phải hiểu rõ ràng ý nghĩa của quy y là trở về nương tựa với Phật thì mới làm được đúng như pháp. Cho nên người đến với Phật thì nhiều, vô số người có giấy chứng nhận là Phật tử, nhưng người mang giáo huấn của Phật để ứng dụng trong đời nhân xử thế, trong khởi tâm động niệm thì quá. Chính vì vậy Phật pháp ở thế gian ngày càng mai một, đến một ngày nào đó sẽ không còn nữa. Như vậy quá đáng tiếc!

Giáo dục của Phật là giáo dục trí tuệ. Phật dạy chúng ta hiểu tường tận và biết cách hài hòa các mối quan hệ giữa con người với con người, giữa con người với hoàn cảnh thiên nhiên, giữa con người với Thiên Địa Quỷ Thần. Vậy mà những người tự xưng là đệ tử Phật, tự cho là mình đã có pháp danh đã làm cho mọi người ngày càng mất niềm tin vào Phật giáo.

Hòa Thượng nói: “**Người hiện tại bệnh rất nặng. Bệnh nặng nhất của người hiện tại là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Bệnh của người thời nay nặng hơn người xưa gấp hàng trăm lần, hàng ngàn lần, còn vượt hơn thế nữa**”. Trong 1200 đề tài, Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại những tập khí này của người thế gian, gọi là “**giáo nhân bất quyện**”, dạy người không biết mệt mỏi. Đây là trọng bệnh của người thế gian nên Hòa Thượng từ bi nhắc nhở không biết mệt mỏi. Suốt cuộc đời, hơn 70 năm giảng Kinh nói pháp, ngày nào Ngài cũng nói. Chúng ta may mắn vì có người rất từ bi luôn nhắc nhở chúng ta.

Một lần, khi giảng bộ “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi**” ở Đài Truyền hình Hoa Tạng, Ngài nói: “**38 năm giảng Kinh thuyết pháp, không một ngày nào không niệm Phật tụng Kinh, thế mà phiền não trong tôi vẫn dấy khởi**”. Ngài tu hành miên mật trường kỳ như vậy mà vẫn dấy khởi phiền não. Chúng ta ngày ngày tạo nghiệp, ngày ngày tạo cơ hội cho phiền não dấy khởi. Hôm nào chưa cãi nhau với ai đó thì chúng ta cảm thấy thiếu thiếu. Cho nên

trọng bệnh của chúng ta phải được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Hòa Thượng nói: **“Nói một lần mà người ta không nghe thì nói hai lần, nói ba lần, nói một trăm lần, nói một ngàn lần, nói cho đến khi nào người ta đuối không cho mình nói nữa thì thôi”**. Giáo hóa chúng sanh phải mang tinh thần dũng mãnh như vậy. Chúng ta vừa gặp khó khăn thì đã thui chột.

Hòa Thượng nói: **“Người hiện tại ngày ngày tạo nghiệp nhân luân hồi sáu cõi mà chính mình không hề hay biết”**. Chúng ta nhắc lại một chuyện thị phi là chúng ta đang thị phi, đang tạo nhân luân hồi. Chúng ta không nói chuyện thì thôi, hễ nói chuyện thì mất chánh niệm, phải quấy tốt xấu chiếm hết thời gian của chúng ta. A Di Đà Phật về đến tận Tây Phương rồi!

Hòa Thượng nói: **“Người xưa khi ăn cơm thì nghĩ đến rất nhiều người vẫn đang không có cơm ăn, khi được mặc áo ấm thì họ nghĩ đến nhiều người không được mặc áo ấm. Khi họ khổ và gặp khó khăn thì họ nghĩ đến rất rất nhiều người đang khổ và khó khăn hơn mình”**. Hòa Thượng nhắc một chút việc mặc áo ăn cơm của người xưa luôn nghĩ đến người khác để chúng ta phải phản tỉnh. Nếu mỗi người học Phật chúng ta luôn luôn đề khởi tinh thần này thì nhân gian này đẹp biết bao nhiêu! Cuộc sống này chân thật hạnh phúc! Chúng ta làm những điều tốt đẹp để lan tỏa, rồi họ cũng sẽ làm theo. Thật ra nhiều người không được dạy, không có tấm gương để bắt chước. Nhiều người chưa từng gặp mặt chúng ta, nhưng họ theo dõi chúng ta và âm thầm làm theo. Khi tình cờ gặp và nói chuyện, họ nói ra những kết quả khiến chúng ta nể phục. Trên **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Phật dạy: **“Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”**. Học để xứng đáng làm Thầy, học để làm ra chuẩn mực mô phạm cho người học tập làm theo.

Những việc làm tốt đẹp của người thế gian cũng khiến chúng ta hổ thẹn. Ngày xưa, có một vị quan trên đường đi sứ, đi ngang qua một đất nước được Vua nước ấy tiếp đón ân cần. Nhà vua rất thích cây bảo kiếm mà vị quan đang mang bên mình. Ngày xưa thanh bảo kiếm tượng trưng cho thân phận, vì vậy mang thanh kiếm đi sứ sang nước khác là lễ nghi bắt buộc nên lúc đó vị quan không thể tặng kiếm cho nhà Vua. Vị quan khởi lên ý nghĩ đợi đến khi hoàn thành xong nhiệm vụ thì sẽ quay lại tặng thanh bảo kiếm cho Vua. Sau khi đi sứ về, vị quan biết nhà Vua đã băng hà liền đến trước ngôi mộ của vua cúng tế. Cúng tế xong, ông treo thanh bảo kiếm lên cây cạnh bên ngôi mộ để tặng Vua rồi ra về. Người tùy tùng đi theo hỏi: **“Thưa đại nhân! Ngài làm vậy có quá không, bởi vì Ngài chưa từng hứa tặng thanh kiếm này cho Vua? Hơn nữa, dù Ngài có hứa tặng cho Vua nhưng Vua cũng đã chết rồi”**. Vị quan trả lời: **“Ta đã hứa với lòng mình. Nếu ta không làm thì ta bội tín với chính mình”**.

Người quân tử giữ lời hứa với ý niệm của mình. Chúng ta thì đã nói ra lời, đã hứa hẹn nhưng không làm. Vậy thì cuộc đời này chúng ta có thành tựu được không? Chúng ta hứa mãi với Phật sẽ hoàn thiện chính mình để độ chúng sanh, nhưng hứa mãi mà chỉ tệ hơn. Chúng ta ngày ngày đọc: **“Chúng sanh vô biên thể nguyện độ, Phiền não vô tận thể nguyện đoạn”**. Hòa Thượng nói: **“Ngày ngày chúng ta thể nguyện trước Phật nhưng chỉ là gạt Phật”**. Người quân tử ngày xưa không học Phật, chỉ khởi ý niệm trong lòng mà giữ chữ tín với ý niệm của

mình. Chúng ta vong ân bội nghĩa mà muốn làm Phật! Cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa thành tựu vì chúng ta nói và làm không giống nhau, nói một đường, làm một nẻo.

Hôm qua, trên đường lái xe, tôi nghe một tin tức: Bà con Việt Kiều ở Ba Lan lái xe 400 – 500 cây số ra vùng biên để đón bà con chạy khỏi vùng chiến sự. Đó là sự đồng cảm, là tình người, là chia sẻ sự an ổn của mình với người khác. Chủ tịch nước trong cuộc họp đã nói chuyện với Đại sứ các nước, mong các Đại sứ giúp đỡ Kiều bào Việt Nam ở vùng chiến sự.

Hòa Thượng nói: **“Có rất nhiều người đang âm no mà không chút động tâm, không quan tâm đến những người khó khăn. Đây không phải là người mà là quỷ”**. Họ là quỷ tham, quỷ sân, quỷ tự tư tự lợi. Nhiều người nghe giảng cảm thấy mình như bị mắng nên không muốn nghe. Chúng ta nghe mà còn chưa tỉnh ngộ. Chúng ta không có sự đồng cảm thì làm sao có thể trở thành Phật Bồ Tát? Phật dạy chúng ta: **Đối với mình thì phải thanh tịnh, đối với người thì phải yêu thương, bao dung, tha thứ**. Chúng ta đã được học chuẩn mực của người xưa, đã được học giáo huấn của Phật mà không hoàn thiện mình để làm lợi ích cho tha nhân thì chúng ta không có tâm đồng cảm. Vậy thì ta **“trên thì vong ơn, dưới thì bội nghĩa”**. Trên thì chúng ta vong ơn chư Phật Bồ Tát ngày ngày **“giáo nhân bất quyện”**, dạy dỗ chúng ta không mệt mỏi. Dưới thì chúng ta bội nghĩa chúng sanh vì chúng sanh đang chờ sự hoàn thiện của chúng ta để được nương nhờ nhưng chúng ta thờ ơ, lười biếng, chảnh mắng. Đây là tôi đang nhắc nhở chính mình! Chúng ta một ngày chảnh mắng, một ngày không cần mẫn, không phấn đấu để hoàn thiện mình thì ngày đó chúng ta không đồng cảm. Sáng nay tôi thức dậy lúc 3h28’, ý niệm đầu tiên là muốn ngủ tiếp, ý niệm thứ hai là phải dậy nên tôi dậy luôn, nhưng tôi cũng ngồi dậy một cách khó khăn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chính mình học tập để đi giúp đỡ người khác thì phải biết chính mình có tâm bệnh rất nhiều, bệnh nào nặng nhất thì phải trị trước”**. Ví dụ trong các bệnh tự tư tự lợi, tham sân si mạn, bệnh nào nặng thì ta trị trước, rồi dần dần trị đến bệnh nhẹ. Ý Hòa Thượng muốn nói đến hai loại bệnh là bệnh thân và bệnh tâm. Bệnh thân thì lấy mạng chúng ta, bệnh tâm thì khiến chúng ta đọa lạc. Chúng ta phải trị những bệnh này trước.

Hòa Thượng nói: **“Có người bị bệnh, uống thuốc thì cảm thấy hữu hiệu vì họ có niềm tin. Do có lòng tin nên họ uống thuốc có hiệu quả”**. Phật đã dạy chúng ta: **“Cảnh tùy tâm chuyển”**. Người bệnh phải tin vào bác sĩ thì thuốc của bác sĩ kê mới có hiệu nghiệm. Người học Phật phải triệt để tin vào giáo huấn của Phật, triệt để thực hành giáo huấn của Phật thì việc tu học mới có kết quả. Người xưa dạy chúng ta: **Tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật**. Vấn đề ở chỗ chúng ta tin hời hợt.

Hôm trước có người nói chuyện với tôi, bản thân họ không biết là họ không có chánh niệm. Họ niệm Phật nhanh như một cái máy: **“Nam Mô A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát!”**. Rất nhiều người có trạng thái này, miệng thì đang niệm Phật nhưng tâm không niệm Phật. Niệm Phật mà như cái máy Mp3,

máy Mp3 niệm Phật nhưng không thể thành Phật. **Con người niệm Phật mới thành Phật, miệng phải niệm từng niệm rõ ràng, tâm khởi, miệng niệm, tai lắng nghe được tiếng niệm Phật của chính mình.**

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có lòng tin đối với Phật thì chúng ta mới có thể làm Phật, Phật pháp mới hữu dụng đối với chúng ta”**. Chúng ta không có lòng tin đối với Phật thì cũng giống như uống thuốc mà không tin bác sĩ. Bệnh nhân phải có lòng tin với bác sĩ thì bệnh mới khỏi. Chúng ta học Phật, làm theo Phật thì mới cải đổi được tập khí phiền não của mình. Phật cũng là một con người trải qua một quá trình tu hành nghiêm túc thì mới thành Phật. Chúng ta cũng vậy, chúng ta phải trải qua một quá trình tu hành nghiêm túc, cải đổi bản thân thì mới thành tựu.

Chúng ta phải nên biết: Chúng ta phải có lòng tin đối với Phật. Chúng ta buông xả mọi tập khí, buông xả mọi chướng ngại thì ngày càng tự tại. Chúng ta càng không bị tập khí sai khiến thì càng tự tại vì không bị buộc bởi tập khí. Chúng ta phải xiết chặt bản thân để không tái phạm những tập khí, càng lúc càng phải xiết chặt hơn giống như cái cổ dê để xiết ống nước. Chúng ta luôn tái phạm cho nên không tiến bộ.

Khi tập khí phiền não không còn nữa thì trí tuệ lưu lộ ra. Chúng ta minh tường là có trí tuệ, những việc chúng ta làm ra nhưng không dính vào 16 tập khí, làm ra những việc thuần tịnh thuần thiện, lợi ích tha nhân. Chúng ta làm ra việc để hại người lợi mình thì chắc chắn đó không phải là trí tuệ, đó là tri thức. Muốn có trí tuệ thì chúng ta phải xa lìa 16 tập khí xấu ác. Người thể gian lan lợi, ranh ma, bao chao, dao động thì không có trí tuệ. Người có trí tuệ thì điềm đạm, minh tường. Nhiều người nói rất hay, nói thông suốt nhưng đó chỉ là **“thế trí biện thông”**. Học Phật mà trở thành **“thế trí biện thông”** thì rất có hại bởi vì học Phật mà nói hay, nói như một cái máy nhưng phiền não khổ đau thì không chỉ hại chính mình mà còn hại mọi người xung quanh.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói đến thân bệnh để chúng ta liên tưởng đến tâm bệnh của chúng ta. Chúng ta khỏi bệnh nhờ 95% ở chính ta, 5% nhờ thuốc. Đối với giáo huấn của Phật thì 95% là ở nơi chính mình phải nỗ lực làm, còn 5% là ở lời giáo huấn của Phật. Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: Người học Phật phải tin Phật, triệt để làm theo những lời Phật dạy, hoàn toàn buông xả phiền não tập khí của mình. Người học Phật nếu chỉ mong được bảo hộ bình an thì chỉ nhận được một chút lợi ích không đáng kể.

Trong **“Kinh Sám Hối”** có đoạn: **“Con nay phát tâm không vì tự cầu phước báu Nhân, Thiên, Thanh Văn, Duyên Giác cho đến Quyền Thừa Bồ Tát. Quyết lòng cầu Tối Thượng Thừa, nguyện cùng pháp giới chúng sanh nhất thời đồng chứng Vô thượng Chánh Đẳng, Chánh Giác”**. Đó là đại hùng, đại lực, đại từ bi. Người ta mới tu hành một thời gian, được tặng đạo tràng thì liền bị dính mắc, tưởng mình tu hành có đạo lực. Chúng ta học Phật thì trị bệnh nặng trước, trị bệnh nhẹ sau. Phật nói: **“Ta chỉ là kẻ dẫn đường, đi được đến nơi hay không là phải do mỗi người chính mình tự nỗ lực”**. Chúng ta không nỗ lực thì không thể thành tựu. Chúng ta phải vô cùng phấn phát mà làm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!